

L'altre enyor

Terra d'atzar, indiferent xopluc,
i tu, cansada i erta llunyania,
guerra, menant els corbs a confraria,
mort, amb els teus alans sense lladruc,

¿seré tornat al viure benastruc,
a aquell redós d'una collada pia,
davant la meva mar de cada dia,
entre l'arboç, el romaní i el bruc?

¿Encar veuré, sota calitges somes,
les corrues de pins damunt les comes,
el blat espès, la vinya a farbalans?

I hauré talment, en renovada festa,
l'estiu en una embosta de ginesta
i l'advent en un pom de gallerans?

II

Però qui lluny del tros nadiu s'enllara,
com pervindria a un absolut retorn?
Poc toparà sa juvenesa encara,
tota dringant, bornejadora al born.

Serà l'amic dins una fossa avara,
parla i costum sollats en el trastorn,
irat el crim al peu mateix de l'ara
i senyalat de sang cada encontorn.

El fosser caporal, d'urpes gelades,
sent aprensiu dessota les murades
remor sens fi, l'escampament del plany.

Encar, però, que un nou destí s'apressa,
ja el meu indret és buit del que vaig ésser
i jo, remot, l'he clapejat d'estrany.

III

No vull desfer-me en un enyor de mi
o d'hores del passat mal cabdellades;
bé cal que en més magnífiques estades,
enyor, enyor, et vulguis expandir.

I tanmateix, en mon passat mesquí,
un somni clar no fou del tot debades,
i en aquest davallant de mes anyades
només que pel seu raig em sé delir.

Per l'afalac d'un temps no passo pena.
És goig no mai hagut el que ara emplena
de fantasmes i cants ma solitud:

Mare, encara no nada, el cor t'honora,
com mai primera, per tot temps senyora,
amb naus d'afany i torres de virtut.

IV

Oh Tu, pura en mes dolces vagaries,
per l'odi invulnerada i la temor,
jo sé que radiant existiries
mal que fos l'únic que et retés honor.

Vindràs per ignorades agonies,
per innumbrables pensaments d'amor,
per nits de vetlla i afanyosos dies:
i de Tu, de Tu sola tinc enyor.

Oh de bell nou serena i alta i justa!
Triga, si cal, a fer-te més augusta,
superbament ungida pel flagell.

Que cap batalla serà mai perduda
si sofríssim el dany i la caiguda
sota plec mai no vist de ton mantell.